

Sdílení / Zkušenosti / Názory **Pozvánka na kulturu**

Výstava "Země z výšky"

Jen do konce října trvá na Kampě skvělá venkovní výstava francouzského fotografa jménem Yann Arthus-Bertrand "Earth from Above". Otevřená je pořád. Kdo jste jí ještě neviděli, určitě na ni zajděte. Jedná se o 120 velkoplošných fotografií humanitně a ekologicky zaměřených, snímaných z vrtulníku. Výstava je zdarma.

Židovské muzeum

V současné době nabízí Židovské muzeum návštěvníkům jedinečnou možnost prohlédnout si památky, které spravuje za výrazně sníženou cenu. Každou neděli od 14.00 hod. stojí prohlídka pro dospělé pouhých 65 Kč. Zlevněné vstupné pro seniory, studenty a děti je ještě o 30 Kč nižší. Vstupenky se vydávají v "Rezervačním centru" v ulici U starého hřbitova poblíž Maiselovy ulice na Starém Městě. Je třeba se dozvonit na obsluhu, která Vám vstupenku vydá. Prohlídka začíná v Maiselově synagoze a dále absolvujete s průvodcem zhruba 3-hodinovou prohlídku všech objektů Židovského muzea (synagogy: Španělská, Pinkasova, Klausova, Starý židovský hřbitov a Obřadní síň).

Zdraví **Hana Velátová**

ČESKOSLOVENSKÝ ČTRNÁCTIDENÍK - CZECHOSLOVAK BI-WEEKLY

satellite **1-416**

Published by ABE, P. O. Box 176, Station „E“, Toronto, Ontario, Canada M6H 4E2

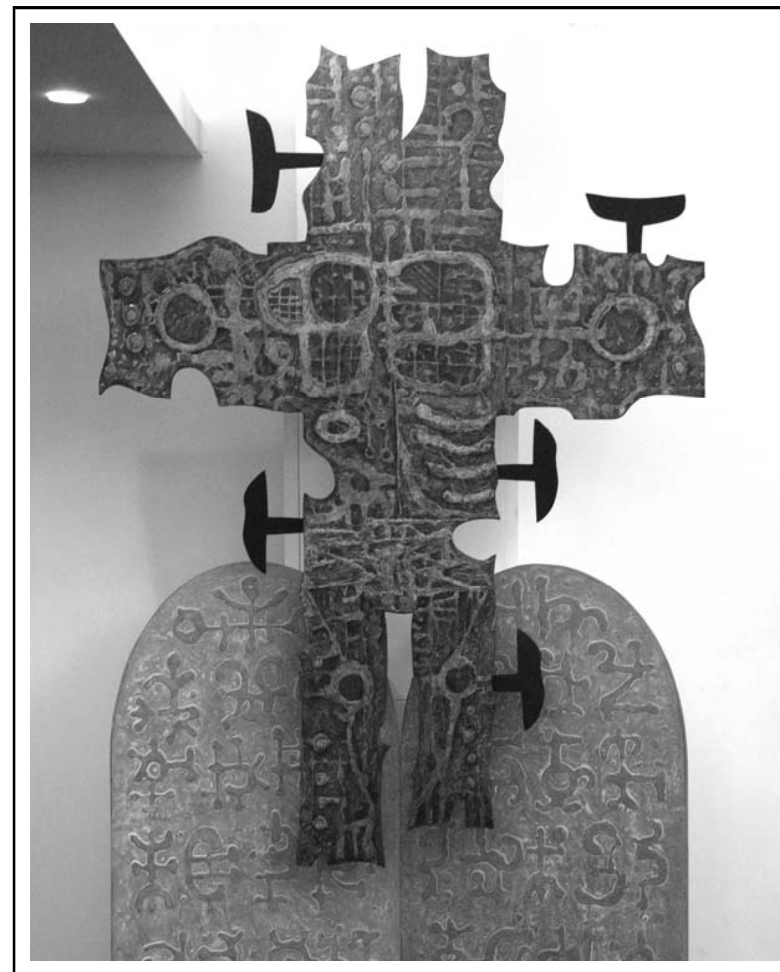
www.satellite1-416.com nebo www.zpravy.org

Upozornění: Uveřejněné články nemusí vždy vyjadřovat stanovisko redakce SD

Vydává: Sbor Českobratrské církve evangelické, Praha 10 - Vršovice, Tulská 1
Adresa redakce tamtéž. Tel.: 272 734 010, Sb.mobil: 776 123 320
e-mail: evang10vrs@atlas.cz; <http://vrsovice.evangnet.cz>
Návrh obálky: Ondřej Rada; Odpovědný redaktor: Ing.Jiří Ort; Náklady na jeden výtisk: 11,50,- Kč

katakomby

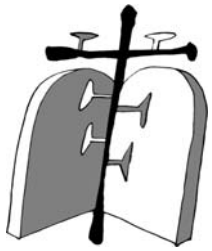
Sborový dopis Vršovického sboru Českobratrské církve evangelické

● Miroslav Rada: „Starý a Nový Zákon“ ●

Říjen 2006

Ty navštěvuješ zemi, hojností ji zahrnuješ, velmi bohatou ji činíš.
Žalm 65,10

Milí přátelé,

na otázku „Tak už jste v Tulské?“ můžeme odpovědět: „Ano, už 10 let“. Když zazněl nápad oslavit toto výročí, přemýšlel jsem, jestli máme slavit nebo ne. Nevím, jestli slavit, ale rozhodně můžeme vzpomínat a rozhodně se máme proč zamýšlet jak dál. Za těch 10 let se totiž náš sbor proměnil. Stačí se ohlédnout a uvědomíme si, jak se změnili lidé, se kterými se setkáváme ve sboru. Nejde jen o to, že na fotkách, které mi přinesl bratr Veber z doby slavnostního otevření modlitebny, jsem byl nějak hubenější a že děti nějak povyrostly.

To, proč se ohlížíme, proč „slavíme“ výročí pobytu v Tulské, je především proto, abychom si připomněli, ohlédli se a poděkovali. Vždyť v Tulské se s námi setkával bratr Novák, bratr prof. Matějček, sestra Zezulková starší, sestra Škraňáková, Olinka Musílková, bratr Mazel, sestra Rejtarová, sestra Urbanová a další a další, kteří už mezi námi nejsou a jejichž jména i podobu mám před očima. A modlitebnu v Černomořské už nepamatují Viktorka Venclů, Rutka Jungwirthová – a to už holky chodí do 3. třídy. O mladších ani nemluví.

Hodně se tedy změnilo. Už 10 let jsou otevírány dveře modlitebny v Tulské sborovému společenství, do kterého vás, stejně jako Bob Baštecký před 10 lety, srdečně zvou. Ke společnému hledání, k otázkám víry, k naslouchání Božimu slovu, k posile pro život všedních dnů, k chválení Boha, který nás ve své lásce neopouští – a i ke zcela obyčejnému lidskému vzájemnému pobytí. Ke všemu, co nabízí církev. Boží církev. A její malá částička ve Vršovcích v Tulské ulici, která i do své budoucnosti spolu s celou církví smí přijímat naději i napomenutí z vyznání: „Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé.“

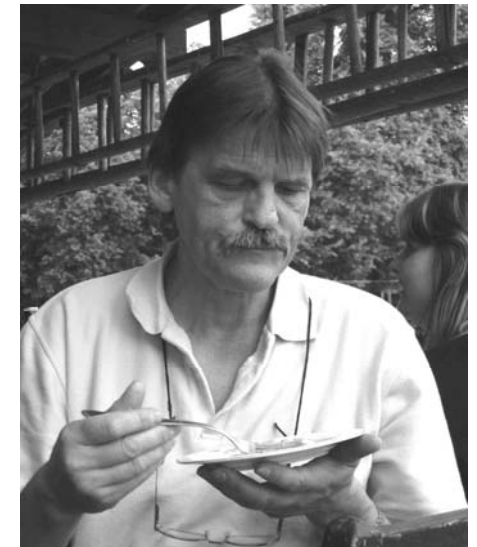
Jiří Ort

podělit ne o svoji teologii, ale o svoji víru. Hned na počátku své kazatelské éry se před vánoci ujal práce s dětmi na vánoční besídce. Byla a je to pro mne dodnes jedna z nejpříjemnějších, nejpřirozenějších besídek, s dětským nadšením a přitom zvětující radostnou zprávu o narození Páně; pásmo lidových koled, které děti od nejmenších po ty před konfirmací s očividnou radostí přednášely a zpívaly, vedeny režisérským umem Michaelovým. Jak byli milí a upřímní ti malí pasáčkové, děvenky v šátcích a kožíšcích, jak přirozeně (i pro ně samotné přirozeně) nám předávali tu radost, radost největší. To byl Michael, jeho pochopení pro dětský projev, pro to, co dítě samo osloví a tím slouží ostatním, i dospělým.

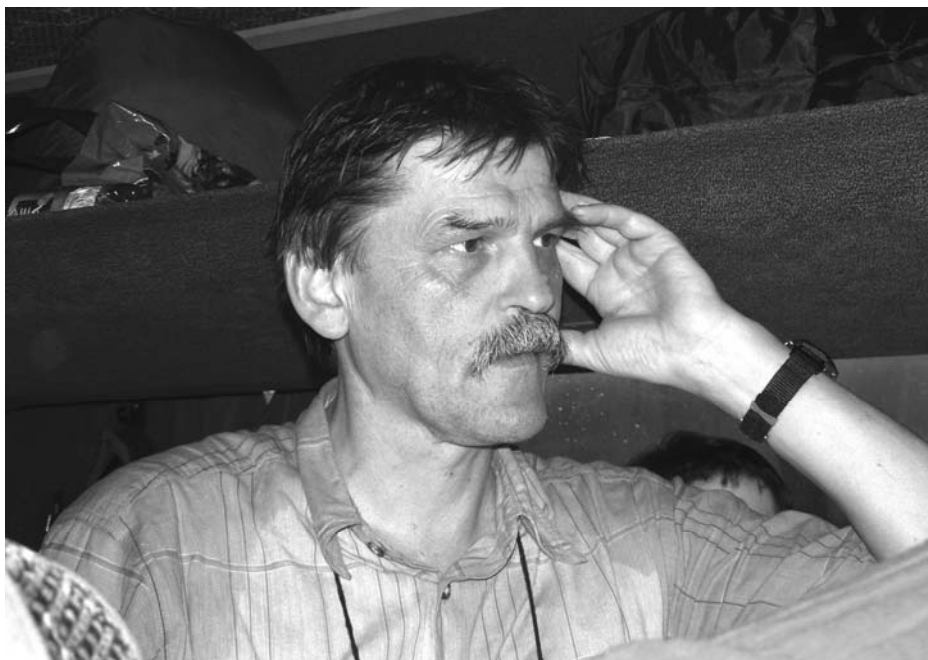
Myslím, že od tohoto začátku mne stále přesvědčoval o své hluboké víře, fundované teologii, o jeho upřímnosti a lásce ke sboru. On vtiskl pečeť rodinného sboru vršovickým sestrám a bratrům. On tím nastínil vývoj našeho sboru i po svém odchodu k novému povolání. Neradi jsme se s ním loučili, ale myslím, že ho bylo zapotřebí i v televizi; zde mohl uplatnit nejen své teologické vzdělání, ale i své nadání dramaturgické a režisérské. I dnes se těšíme na jeho Křesťanské magazíny, tolik odlišné od běžné náboženské televizní produkce, a na občasná kázání, nelehká, ale stále oslovující a zvětující. Nemohu také nezpomenout na jeho vysluhování Večere Páně, vždy důstojné, hluboké, s jeho vřelou účastí v podávání chleba

a kalicha. Vytvářel, podle mne, tu pravou slavnostní a přitom lidskou a radostnou atmosféru této svátosti. Také musím připomenout jeho modlitby, upřímné, delší – ale ne mnoho-mluvné, kde každé slovo díky a proseb je jako zvon. O tom, co znamenal pro mládež a nejen vršovickou, by byl celý samostatný článek, právě tak jako o jeho zakladatelském přínosu při vzniku a koncepci náboženského vysílání v ČT. A dodnes je přes všechna okleštění ze strany vedení ČT jeho stopy na pražském vysílání silně vidět. Jsme upřímně rádi, že i nadále zůstal členem našeho sboru a že působí v presbyterstvu. Nakonec bych chtěl Michaelovi popřát, aby při něm Pán Bůh stál a dodával mu síly a inspiraci do jeho zásluhné práce na kazatelně, ve sboru či v televizi.

Miroslav Rada

Několik vět... ...ještě o „našem Michalovi“

Milé sestry a milí bratři, dovolte mi, abych ještě v několika řádcích se připojil k bratřím Veberovi, Hrubému a sestře Ortové, kteří v minulých „Katakombách“ pěkně napsali o „našem Michalovi“. Dnes jsem před ránem už nemohl spát, jak se mi honily hlavou nejrůznější myšlenky a zastavily se mi právě u „Katakomb“ a těch článků zmíněných autorů; a to byl definitivní konec mého spánku. Vybavila se mi jako ve filmu ta léta, kdy bratr farář Michael Otrísal působil v našem sboru. Nemohu si odpustit, abych nenapsal, co se mi v tom filmu o Michaelovi znovu vybavilo a co je ve mně stále živé.

Také ho vidím, jako Emil, dlouhovláseho hoch, který tím dával sympaticky najevo svoji touhu po svobodě, po něčem, co je vlastní každému mladému člověku – neotřelost, výjimečnost. Od prvního okamžiku jsem měl k němu jakýsi vnitřní osobní vztah, i když jsem s ním ještě ani nepromluvil. Jeho upřímný projev kazatele „začátečníka“ byl opravdu hluboký. Způsob jeho kázání s dlouhými pomlkami byl opravdový, jako když váží na jemných váhách každé slovo než je vysloví, než posluchače osloví, jakoby říkal „tak **to** věřím já“ a tuto svoji víru vám, milé sestry a bratři, chci předat; s vámi se chci

Úvodní slovo před deseti léty

„Tak už jste v Tulské?“ ... „Už jste konečně v tom vašem bunkru?“ ... „Už jste se nastěhovali do katakomb?“ ... „Vy se máte, vy přežijete, vy jste v krytu.“ ... Často jsem v posledních měsících podobnou otázku či poznámku slyšel. Od 28. července jsem mohl na podobné věty – a nebyly myšleny vždycky jen uctivě a vážně – odpovédět: „Ano, už tam jsme. Jsme v naší nové modlitebně. Přijďte mezi nás. Jste srdečně zváni.“

Mám radost, jsem vděčný Bohu i lidem za to všechno. Zároveň mě ale něco nutí při psaní této poznámky, abych zde ocitoval slova 127. žalmu: „Nestaví-li dům Hospodin, nadarmo se namáhají stavitelé...“

Ten žalm je krátký, pět veršů, Poutní píseň. Když jej nebudete znát celý, napadne vás možná otázka: „Jak se pozná, že dům staví Hospodin? Jinak řečeno: »Jak se pozná, že to má smysl? Jak se pozná, že naši modlitebnu „stavěl Hospodin“? Jak se pozná, že práce měla smysl, že byla požehnaná?«

Podle žalmu docela jednoduše. „Dům“ znamená dům jakýkoli, tedy dům, kde bydlí rodina, společenství. I ten rodinný je a má být domem modlitby, kolem stolu se obyčejně a nesamozřejmě schází to společenství nejužší. A podle žalmu: Dům staví Hospodin tehdy, když v něm někdo bydlí, a také – jestliže ten, který jej postavil má „syny“, pokračovatele. Jestliže má budoucnost. Je to pohled velice konkrétní a realistický. Je jasně řečeno – když tu nebudou ti budoucí, ti, kteří v domě budou žít zítra, „nadarmo časně vstáváte, dlouho vysedáváte a jíte chléb trápení...“

Souvislosti s naší modlitebnou, s celým životem sboru, církve jsou jasné. Co se děje dnes, pokud se neděje a nekoná pro budoucnost pro ty budoucí, ve víře v Boha a ne v nás, bude těžko tímto Bohem požehnáno. Těžko to bude mít smysl. Ještě konkrétněji řečeno a napsáno: „Jestliže se v modlitebně nebude mít kdo scházet, všechno je zbytečné.“

Věřím společně s vámi, že náš dům Hospodin stavěl. Anebo lépe – že náš dům Hospodin staví, protože dům není v tomto smyslu věc, dům – totiž chrám – jsme my. Chtějme být. Čeká nás mnoho práce. Čekají nás služby. Bohu i těm kolem nás. Čekají nás ale především dary. Dary, které přijímáme ve společenství z Boží lásky a ve víře. Chtějme a modleme se, aby tomu tak bylo!

Ano, už tam jsme. Jsme v naší nové modlitebně. Přijďte mezi nás. Jste srdečně zváni!

Bob Baštecký

10 let !

Tak už je to deset let, co jsme byli okolnostmi donuceni opustit náš sbor v Černomořské ulici. Bylo mi to dost líto, protože jsem si myslela, že tak úžasné místo se nám jen tak nepodaří nahradit. Mám na mysli naši „křížovatku dějin“ – na jednom rohu bývalá hospoda, předělaná na kostel, na protějším rohu Tuzex (specializovaný na jeansy), na třetím rohu pamětní deska, že v onom domě žila nějakou chvíli družka V.I.Lenina Naděžda Konstantinovna Krupská a na tom čtvrtém na diagonále jsem nic nenašla, ale určitě byl neméně významný. Ale tradice našeho sboru je dlouhá a výrazná. Díky odvaze a vizionářskému talentu našeho

tehdejšího faráře Boba Bašteckého bylo rozhodnuto o novém místě pro naše bohoslužebné i jiné setkávání neméně pozoruhodném – krytu CO (pro mladší – krytu civilní obrany). Nabízel ho tehdy k pronajmutí Úřad městské části P-10. Když si vzpomenu, jak jsme tam stáli v druhém suterénu, poté co

j jsme prošli patrem sklepních kójí, při chabém světle jedné žárovky mezi betonovými sloupy a stěnami a uprostřed stál psací stůl plný prachu s loupající se dýhou v barvě světlého dubu, připadá mi to jako opravdu velká odvaha sem poslat sbor do kostela. Já jsem zvyklá a hned jsem si začala budoucí sborové prostory představovat, ale pro staršovstvo to musely být těžké chvíle. A pak to všechno začalo – výkresy, přesvědčování, důvěra v architekta, shánění peněz, modlitby, návštěvy na úřadech, sbírky, dary, stavební firmy, zázraky, potíže, radosti z rostoucího díla, solidarita, kudy dostat čistý vzduch dovnitř, kudy poslat špatný ven, kudy utíkat, když to bude třeba, a bude dost tepla? a bude dost světla?..... a bylo. Za přičinění mnohých věrných a za podpory všech, kteří nám fandili doma i ve světě, se věc podařila k naší velké radosti a k Boží slávě.

Hana Seho

Vlevo: modlitebna v Černomořské ul., vpravo: modlitebna v Tulske ul. při rekonstrukci a současný stav

